

Introducere

Privind imaginea generală a cuplului conjugal contemporan observăm o categorie largă de opțiuni în ceea ce privește manifestarea în cuplu, relația de gen sau de rol conjugal, forma de manifestare conjugală și strategiile partenerilor în ceea ce privește managementul pentru rezolvarea conflictelor. Tratarea problemelor conjugale ca fiind situații inerente cărora nu trebuie să le găsești soluții face să crească destul de mult vulnerabilitatea aceluia cuplu. Apoi, pretenția experienței de mediere a cuplurilor, des întâlnită în pretenția comună a tinerilor creează și ea o formă de vulnerabilitate. Totodată, opinia generală cu privire la conflictele conjugale are menirea de a crea mai degrabă bariere relaționale decât deschiderea spre negociere și mediere.

De foarte multe ori, problemele ivite în cuplul conjugal sunt tratate simplist și de tot atâtea ori ele rămân nerezolvate. Depășirea problemelor fără ca ele să fie discutate pare a fi cea mai confortabilă modalitate de a trece printr-un conflict conjugal însă, a lăsa probleme nerezolvate nu presupune și rezolvarea acestora de la sine. O problemă nediscutată este o atitudine conjugală care nu este evidențiată a fi disconfortantă pentru unul sau ambii parteneri. Decizia necomunicării problemei are efecte mai mari decât ar putea părea la prima vedere. În primul rând, neevidențierea unei situații care creează insatisfacție în cuplu arată de fapt un blocaj în cunoaștere – partenerul care suportă efectul situației-problemă este cel care nu-și face cunoscută insatisfacția, nu evidențiază nevoi emoționale, sociale, de interacțiune psiho-afectivă sau chiar fizice. Mai mult, construirea unui cadru în care, problemele considerate mici nu sunt discutate, va conduce la un tip de comportament conjugal în care, fiecare dintre parteneri va trăi o dublă frustrare: că va trebui să se autocenzureze pentru a nu dezvolta situații conflictuale și că nu va reuși să îl cunoască suficient pe celălalt.

Dintr-un alt punct de vedere, o serie largă de stereotipuri par a fi cheia optimă pentru rezolvarea conflictelor: „comunicați și voi mai bine!”, „în cuplu trebuie să știi să faci compromis!”, „unele probleme trec de la sine!” etc. și altele asemănătoare au falsa forță a adevărului pentru că sunt sfaturi oferite de toți, așadar, par larg legitimate. Or, de cele mai multe ori, acest tip recomandări terapeutice venite din simple aprecieri sociale au menirea de a inhiba mai mult decât a media. În spatele problemelor de comunicare putem găsi problemele reale care au generat ulterior deficiențe de comunicare, așadar, în recomandarea-stereotip se mediază mai degrabă efectul decât problema reală. Compromisul poate avea la bază tot o inhibare a unei nevoi personale iar neîndeplinirea ei, să devină o problemă personală pentru unul dintre parteneri. În același sens, falsa impresie că o problemă s-a rezolvat de la sine are ca explicație depășirea temporară a problemei. Refacerea armoniei conjugale de moment va dura atât timp cât experiențele de cuplu nu vor reactiva contextul care a declanșat problema rămasă nerezolvată.

Cartea își propune să evidențieze o parte dintre teoriile specifice sociologiei familiei în ceea ce privește funcționalitatea conjugală, relațiile de gen, criteriile pentru alegerea partenerului conjugal, aspectele cauzale ale conflictului conjugal și formele de intervenție terapeutică etc. Își propune, de asemenea, să devină o resursă care să explice mecanismele conflictuale și direcție de intervenție în ceea ce privește medierea și terapia.